

Kamilla előkerül!

Az embernek mindig csalódnia kell a felnőttekben! Érthetően elmondtam többször is, hogy Tornádó elrágta a slaugot, mert azt játszottuk, hogy a locsolócső egy félelmetes kígyó és Tornádó halált megvető bátorsággal megmentette az életemet. De megint nem hallgatott rám senki.

Kertész néni sipítozására persze összeszaladtak valamennyien! Most kivételesen nem rám volt dühös, hanem Bakonyi bácsi felé rázta az öklét, aki riadtan dadogta, hogy „Én nem tehetek róla, csak megnyitottam a vízcsapot...”, és én tudom, hogy valóban nem tehetett róla, mert egyedül neki nem szóltam. De az már igazán nem az én hibám, hogy a többiek sem figyelmeztették a veszélyre!

Kertész nénit azonban nem érdekelte, hogy Bakonyi bácsi akarattal spriccelte le, vagy csak véletlenül, mert az eredményen ez semmit sem változtatott. Kár, hogy nem láthatta magát kívülről, mert igazán mulatságosan nézett ki, amint csuromvizesen kapkodta a levegőt, rázta az öklét és fel-felvisített, amikor a vízszugár újra és újra eltalálta. De sikongatva ugráltak a többiek is, mert az elrágott slaug úgy vonaglott a földön, mint egy haldokló kígyó, felemelkedett a kőről, aztán lebukott megint, és amerre fordult, arra zúdította a vizet.

Karcsi bácsi is előbotorkált a zajra, vesztére, mert amikor kilépett az ajtón, a rángatózó slaug éppen arrafelé célzott. Kapott is egy jókora adag vizet a nyakába. Először fordult elő a kilenc év alatt, amióta a világon vagyok, hogy Karcsi bácsi teljesen felébredt! Csak állt megkövülten, csodálkozásában szóhoz sem jutott. Jól megbámulta a díszes társaságot. Kertész nénit, a kövér testére tapadó kötényében, ahogy sikítózva hajlong jobbra-balra a vízszugár előtt. Bakonyi bácsit, amint körbe-körbe szaladgál a virágágyások körül, Bakonyi néni haragja előtt menekülve, akinek szintén kijutott az áldásból. Megnézte magának anyut, aki a jegyzetei fölött sopánkodott, mert sajnos eláztak azok is, meg nagymamát, aki igazán élelmes módon mindig maga elé kapta Bakonyi bácsit, amikor éppen arra fordult a slaug, aztán persze elengedte, hogy tovább menekülhessen Bakonyi néni előtt. Engem is alaposan szemügyre vett Karcsi bácsi, mintha most látott volna életében először. Aztán befordult a lakásába, és szép csöndesen betette maga mögött az ajtót. Lehet, hogy eldöntötte, már holnap reggel elköltözik innen, hiszen még a diliházban is nagyobb nyugalom lehet, mint az Orgona utca 33. alatt!

Végre eszébe jutott nagymamának, hogy el kellene zárni a vízcsapot. Intett nekem, majd a vízcsapra mutatott, és én azonnal megértettem, hogy mire gondol. A földre vettem magam, átkúsztam Kertész néni kiskertjén, végigcsúsztam a kövezeten, hosszú fekete csíkot hagyva magam után, de mielőtt elzárhattam volna a csapot, érdekes dolog történt.

Szamóca lépett az udvarra.

Csodálkozva körülnézett, és már indult volna kifelé, mint aki eltévesztette a házsámot, amikor meglátott engem. Persze azonnal talpra ugrottam, amit nem kellett volna tennem, mert a vízszugár hátulról telibe talált. Lebuktam a földre, és elkiáltottam magam, hogy: „Hasalj!” Erre Szamóca is hasra vetette magát. Ott lihegtünk a macskakövön, olyan közel egymáshoz, hogy szinte összeért az orrunk.

– Vártalak a parkban – mondta, levegő után kapkodva.

– Indultam volna, de sajnos közbejött valami – feleltem. Azt már nem magyaráztam el, hogy mi jött közbe, mert gondoltam, úgyis kitalálja.

Akkor Tornádó is észrevette Szamócát, boldogan körülugrálta, és összenyaldosta a szemüvegét. Szamóca persze nem örült neki, de én igen, mert le kellett vennie a szemüveget az orráról, meg kellett törölgetnie a pólója szélében, és én megint alaposan megfigyelhettem azokat a kedves vadgesztenye szemeket. Szamóca mosolygott, én meg visszamosolyogtam, és azt hiszem, hogy el is pirultam egy kicsit.

Nagymama hangja térített magamhoz.

– Vízcsaaaaap! – süvöltötte, mire összeszedtem magam, és végre elzártam a csapot.

A nagy felfordulásban senki nem törődött velünk. Igyekeztem bemutatni Szamócát, ahogy illik, de anyut jobban érdekelték a jegyzetei, nagymamát pedig Bakonyi bácsi, aki elcsúszott a virágágyás szélén, így Bakonyi néni végre utolérte a fakanállal. Kertész néninek meg úgysem mutatnám be Szamócát, mert nem érdemli meg.

Úgyhogy megigazgattam a ruhámat, füttyentettem Tornádónak, és elindultunk a parkba. Szerencsére hét ágra sütött a nap. Mire megérkeztünk a játszótérre, meg is száradt a pólóm. Igaz, hogy a sárfolt nem párolgott el róla, de ez Szamócát egyáltalán nem zavarta. Pál Laurát azonban annál inkább.

A homokozónál futottunk össze vele. Igyekeztem feltűnés nélkül elhaladni mellette, mert Pál Laurát bőven elég az osztályban elviselni. Gondoltam, legalább nyáron sikerül elkerülnöm a társaságát. Pál Laura azonban elállta az utamat. Mielőtt alaposan szemügyre vette volna a pólómat, csodálkozva megszemlélte az új frizurámat. Rövid vizsgálódás után széles mosolyra húzta a száját, és azt nyávogta, hogy: „Jaaaj, de cuki!” Ebből azonnal tudtam, hogy egyáltalán nem tetszik neki. Aztán felvonta a szemöldökét, és a pólómra mutatott.

– Hát te meg hogy nézel ki? Átment rajtad az úthenger?

Ennek persze nem volt sok értelme, de Pál Laurától ugyan mit várhat az ember! Pál Laura ugyanis állandóan árulkodik, minden szünetben a fiúkról pusmog a sarokban a barátnőivel, nem tud fára mászni, és sírva fakad, ha eltalálja egy hógolyó. Ráadásul minden pólója rózsaszínű, és csak miniszoknyában látni még télen is. Legalább tíz csatot tűz a szőke, gindergöndör hajába, hétvégeként pedig ki szokta lakkozni a körmét.

Ezt onnan tudom, hogy eldicsekedett vele, meg onnan is, hogy egyik hétfőn véletlenül lila körmökkel jött iskolába, mert elfelejtette lemosni a lakkot. Kapott is egy figyelmeztetőt Gizi nénitől, aminek az lett a következménye, hogy az ötödik óra után már olyan dagadt volt a szeme a sok bölgéstől, mint Karcsi bácsinak az álmoságtól, ha többször is felébresztjük napközben. Úgy kellett neki, magának kereste a bajt!

Leporoltam a pólómat, és intettem Szamócának, hogy induljunk tovább. Pál Laura azonban nem tágított. Ravaszul hunyorított, és úgy nézett rám, mint egy róka. Ebből azonnal megértettem, hogy valamit irigyel tőlem. Gyorsan végignéztem magamon, hogy vajon mit irigyelhetett meg rajtam. A sáros pólómat biztosan nem, mert azt épp az imént szólta le. A tréningnadrágom sem jöhetett szóba, mert Pál Laura soha nem hord nadrágot.

Amikor felpillantottam, hirtelen világos lett minden! Pál Laura rókaszeme éppen Szamócára villant.

Pál Laura tehát Szamócát irigyelte meg tőlem!

Azonnal elhatároztam, hogy őt nem adom! Megragadtam Szamóca karját, és elkezdtem rángatni a bokrok felé. Idegesen hadonásztam a másik kezemmel, és azt hajtogattam, hogy:

„Biztosan erre lehet! Biztosan ide bújt!” Pál Laura érdeklődve jött utánunk, és ő is bekukkantott minden bokor alá, akárcsak mi ketten Szamócéval.

– Mit kerestek? – kíváncsiskodott rókahangon.

– Kamillát – mordultam vissza.

– Az meg kicsoda? – énekelt a hangja.

– Az aranyhörcsögöm – felelte Szamóca, amit igen rossz néven vettem tőle, mert Kamilla így már nem lehetett csak a mi kettőnk titka.

– Hogy nézett ki? – énekelt tovább a rókahang.

– Fehér volt – magyarázta Szamóca. – Olyan, mint egy kiséger, csak nem volt hosszú farka.

– Nem ez az?

Pál Laura belenyúlt a miniszoknyája zsebébe, és valamit kiemelt belőle. Rókaarccal felénk nyújtotta.

Szamóca azonnal mellette termett, és akkor Pál Laura kinyitotta a markát. Szamóca arca ellágyult, és bepárasodott a szemüvege. Pál Laura rókatenyérében ott lapult Kamilla.

– Itt találtam a parkban – nyávozta negédesen, és most már nem volt rócatekintete. Tudta, hogy győzött.

Egyedül kullogtam haza. Mármint nem egyedül, mert Tornádó is velem jött, de őt csak akkor vettem észre, amikor majdnem kizártam a kapun.

Nagymama császármorzsát készített vacsorára, baracklekvárral. De most valahogy mégsem ízlett. Keserű volt meg egy kicsit sós is. De az is lehet, hogy a könnyek miatt. Hiába törölgettem le őket olyan sűrűn, valahogy mégiscsak belepotyogtak a tányéromba. Anyu nem szólt semmit, mert nem vette észre. Apu sem szólt, mert ő sem vett észre semmit. Nagymama viszont megsimogatta a fejemet, és azt mondta, hogy: „Katonadolog!”

Márpedig ő tudja, mert nagymama akkor is tud mindent, ha nem mondja el neki az ember a bánatát.

(...)